

Blog 127: Patatje delen

Als je een patatje deelt is het pas echt lekker als je allebei hetzelfde wilt en ook hetzelfde uitvoert. Patateters onderscheiden zich door de manier waarop de saus er bij komt.

Je hebt de vakjesdopey. De verschillende sauzen mogen elkaar niet raken maar ook zeker de patat niet. Een ui hoort er niet bij.

De mengsmeerder spuit alles door en over elkaar heen, van knie tot het plafond en roert wild met het langste patatje de bende door elkaar heen. De kliedermachine verspreid de patat over het hele bord om vervolgens met een soort mantra de patat in te zegen met ketchup. Een heuse patat mandala is geboren. De doemaarwat interesseert het niet zoveel waar en hoe als het er maar is en dan nog de zonder. Geen saus, geen karakter, geen wil en geen ziel. Als je het eens bent over de te delen patat kun je gaan eten. Handig is om bij hetzelfde te blijven. Met opvoeden is dit net zo. Je deelt je kind, bepaald welke saus en handelt daar naar. Geen switch, geen gedraaikont. Een keuze en je hebt lekkere patat. Maar nu komt het.

Hoe deel je je patat als jij speciaal wilt en de ander oorlog. Het resultaat is smerig want je hebt dan een soort speciale oorlog. Curry met pinda en alleen over de curry zitten de uitjes. Ookal verschillen de smaken, dit is goor en verwarrend bovendien. Het ding is dat ik drie patat deel met mijn ex. Zij houdt van oorlog en handelt daarnaar. Ik ben speciaal, volgens mijn moeder, en probeer dit ook speciaal te houden. Aangezien Miranda en ik nog meer patatjes hebben die wij speciaal opvoeden, valt de oorlog sneller op. Alleen hoe maak je oorlog speciaal? We kunnen er mosterd doorheen doen hopen dat we een joppie krijgen maar het werkt niet. Je doet ook geen zout in de koffie toch. Vaak wanneer oorlog nadert is diplomatie op zijn plaats. Punt is wel dat je oorlog pas ziet als het er is.

Terwijl wij woest met uien lopen te strooien, de mayonaise en curry door de lucht vliegen, laat oorlog toch altijd schade achter, schade wat haast niet te herstellen ondanks je woorden hoe speciaal speciaal is. We kunnen proberen wat we willen, oorlog is zo luidruchtig, rommelig, losbandig en moeilijk te stoppen dat je eigenlijk servetten nodig hebt om het geklieder weg te vegen of te gebruiken als opgeefmethode.

Juist wanneer oorlog er is, weet je pas weer hoe bijzonder speciaal is. Dat is precies wat we nodig hebben. Bijzonder. Wat het bijzonder maakt is het feit dat na enige tijd na de oorlog, herstel langzaam zichtbaar wordt. Daarom is het ook zo lastig te verkroppen als er weer driftig met satésaus wordt gegoooid. Zo zie je maar weer hoe lastig een patatje delen eigenlijk is. Eigenlijk zou je gewoon ieder een eigen patatje moeten hebben maar alleen is ook maar alleen. Da's net als een Chinese rijsttafel bestellen en dan de tafel dekken voor alleen jezelf. Je gaat toch wat missen. Niet dat ik m'n ex mis ofzo, verre van, maar wat zou het toch verdomde lekker zijn als zij ook gewoon van speciaal hield. Het enige waar wij het over eens waren was dat we patat gingen eten. Ik wilde speciaal, zij oorlog.

Ze wilde soms wel speciaal, maar dan met peper en daar ga je weer. Is onze patatje speciaal nu echt zo bijzonder dan? Ik hoop het niet. Ik deel m'n patat maar met Miran. Wij houden wel van hetzelfde. Een ding is zeker...

Vanavond eten we pizza.